

עפ"ת 45446/01/16 - שלמה טולידו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 45446-01-16 טולידו (אסיר) נ' מדינת ישראל 09 יוני 2016

לפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער
שלמה טולידו (אסיר)
על-ידי ב"כ עו"ד רות הרמן
נגד
המשיבה
מדינת ישראל
על-ידי ב"כ עו"ד שרונה בן-ששון

פסק דין

נגד המערער הוגש כתב אישום בבית המשפט לתעבורה בת"א-יפו ביום 30.09.15.

המערער הואשם בעבירות קשות של נהיגה בהיותו שיכור בזמן פסילה לפי סעיפים 67 ו-62(3) לפקודת התעבורה. בנוסף, נהיגה ללא רישיון נהיגה, בקלות ראש וללא ביטוח.

לפני בית משפט קמא הוצג הסדר טיעון בין הצדדים, דהיינו, המערער וב"כ המדינה שם, נציג משטרת ישראל, ביום 08.12.15 הציגו הצדדים בפני בית משפט קמא עונש מוסכם אותו ביקשו מבית משפט קמא ליישם.

בית משפט קמא הזהיר את הצדדים שבנקודה מסוימת בהסדר הטיעון יש קושי שרואה בית המשפט, והקושי נובע מהעונש המוסכם לעניין הפסילה בפועל לאור סעיף 40א'(א)(1) לפקודת התעבורה, על-פיו, מי שמורשע לפחות פעמיים קודם למשפט הנוכחי בעבירה חמורה, בין היתר, בנסיבות של נהיגה בשכרות, בית המשפט חייב להטיל עליו עונש פסילה בפועל שלא יפחת מעשר שנות פסילה.

למרות הדברים הללו, הצדדים עמדו על כך שהסדר הטיעון ננהג, וזאת לאחר שהסדר הטיעון בא גם לפני ר' היחידה התביעתית של ר' מדור תביעות תעבורה של ת"א.

ואכן, בית משפט קמא כיבד את הסדר הטיעון בכל הנקודות, כלומר, בשאלת עונש המאסר בפועל שהוטל על המערער, עונש המאסר המותנה וכיוצא בזה, אך לא נעתר להסדר הטיעון כאשר ההסדר ביקש מבית משפט קמא להטיל על המערער עונש של 3 שנים ו-10 חודשים, ובית משפט קמא הטיל 10 שנות פסילה בפועל לאור אותו סעיף לפקודת התעבורה המצוי לעיל, במצטבר לתקופת הפסילה אשר הייתה תלויה ועומדת נגדו באותה עת.

הערעור בפני אינו רק על כיבוד הסדר הטיעון, הוא רק על עונש הפסילה בפועל, כפי שהציג לבית משפט קמא. שמעתי טיעון ארוך ומלומד, מעניין ויפה של ב"כ המערער, המבוסס על הוראות הדין בכלל, על החוק והפסיקה הנוהגת. שוכנעתי שבנסיבות עמדת המדינה צריכה הייתה להיות כהוראות דנ"פ 1187/03 מדינת ישראל נ' אופיר פרץ ואח' (31.03.05) "נחזור, נסכם ונאמר - ככלל, על התביעה להגן על עמדתה כפי שנקבעה בהסדר הטיעון, גם

בערכאת ערעור. כאשר בית משפט שגזר את דינו של הנאשם קבע שהסדר הטיעון אינו מקיים את "גישת האיזון" ומטעם זה אינו מכבדו - "... דנ"פ בעניין פרץ שבא אחרי פסק דינו של בית המשפט העליון. בע"פ 1958/98 בעניין פלוני התייחס גם לכיבודם של הסדרי טיעון בכלל, ושוכנעתי לאור טיעונה המשכנע והמעניין של ב"כ המערער, שבנסיבות היה חייב בית משפט קמא לכבד את הסדר הטיעון, לשמחתי.

ב"כ המשיבה בתום הדיון התעשתה והודיעה לבית המשפט כי המדינה משנה את עמדתה ואיננה מתנגדת יותר לערעור, אם כי אמירתה הייתה שהיא משאירה את ההחלטה לשיקול דעת בית המשפט.

הנני שמח מאוד שזו עמדת המדינה בתיק הנוכחי.

בקצירת האומר אומר, שהנני סובר שללא ספק הוראת סעיף 40א'(א)(1)(ד), במקרה זה, מחייבת הייתה את בית משפט קמא לראות בפסק הדין הקודם שבו הורשע המערער בשתי עבירות שכרות כאירוע אחד. ללא ספק צודק המערער בטיעונו המבוסס על סעיף 40א'(א)(1)(ג)(1). כלומר, שלאור התהליך שעבר המערער בבית הסוהר ועוד קודם לכן, אין בהמשך הנהיגה על-ידו משום סכנה לציבור.

מוסד הסדרי הטיעון, כפי שהתייחסה אליו ב"כ המערער, הוא מוסד חשוב, ובתיק או בענישה בנסיבות המקרה הנוכחי לא יכולד אם המדינה לא תעמוד מאחוריו, יש סכנה אמיתית שאמות הסיפין עליה נשען תתמוטט.

הנני אפוא מקבל את הערעור. הנני אפוא מתקן את גזר דינו של בית משפט קמא כך שהפסילה בפועל תעמוד על שלוש שנים ועשרה חודשים תוך הפעלת עונש הפסילה המותנית.

**ניתן והודע היום, ג' סיוון התשע"ו,
09/06/2016, במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט**

הוקלדעלידינופרדויד